

- Títol del treball: ***No som monstres***
- 3^r ESO A-C
- Modalitat E2. Personatge: monstres
- *Tina Frankens*, Bel Olid

Seguim caminant, no sabem on anem i el cel ja és clar, són les deu. La Kora camina uns metres més endavant i jo segueixo els seus passos.

Estem cansades i tenim gana i set, així que parem a un supermercat a comprar alguna cosa per menjar i beure. Ens asseiem a la vorera, recolzada a la paret la Kora descansa el cap a la meva falda mentre em menjo una bossa de patates.

La gent que passa per davant nostre se'ns queda mirant, la Kora els gruny, però a mi no em molesta, els entenc, no és gaire normal veure una noia plena de cicatrius i amb diferents tonalitats de pell acompanyada d'una lloba. Abans de convertir-me en un monstre, també m'hauria estranyat veure algú com nosaltres.

Quan ja hem descansat una estona, continuem el camí sense rumb, buscant una segona oportunitat, he pensat que podríem anar al bosc, allà és més comú trobar una lloba, podríem viure una vida tranquil·la allunyades de la civilització, en pau i sense preocupacions.

Però primer hem de trobar un lloc on passar aquesta nit, portem tot el dia caminant i no trigarà a fer-se fosc. Agafo el mòbil que em va comprar la tieta i busco un hostel barat per internet.

No crec que deixin entrar la Kora, així que he reservat una habitació a la planta baixa per deixar-la entrar per la finestra.

Ens dirigim a l'hostal, les cames em fan figa i tinc la pell enganxosa de suor. Els carrers estan cada vegada més buits. La Kora no es separa del meu costat, intenta caminar a poc a poc, perquè li pugui seguir el ritme.

Quan arribem, m'aturo davant la porta uns segons. El rètol mig trencat parpelleja només funcionen els llums de quatre lletres, i l'olor d'humitat és tan forta que se sent des del carrer. No és un lloc agradable, però és suficient per passar una nit.

—Espera'm aquí — dic a la Kora.

La Kora em mira, d'aquella manera que em fa sentir que entén cada paraula del que dic, i s'asseu, amagada darrere d'una paperera. Entro sola. A dins, hi ha un home a recepció, aixeca la vista quan entro. Em mira uns segons, més dels necessaris, recorre les meves cicatrius i els diferents tons de pell amb la vista.

—Tens reserva? —pregunta, desagradable.

Assenteixo i li dic el nom amb el qual vaig fer la reserva, un de qualsevol, no volia posar el meu. Em dona una clau amb un número i m'acompanya fins a la porta de l'habitació.

L'habitació és petita, amb una finestra que dona a un carrer estret i sense sortida. És perfecte perquè entri la Kora.

Obro la finestra i xiulo fluix. Durant uns segons no passa res, així que torno a xiular, aquesta vegada una mica més fort. Llavors, la Kora apareix a la punta del carrer. Puja damunt d'un contenidor per estar més aprop de la finestra i entrar d'un salt. L'ajudo a entrar i tanco la finestra.

M'estiro al llit, i la Kora s'estira al meu costat. Estem una estona en silenci, estem molt cansades. Agafo un got que hi ha al lavabo i omplo d'aigua perquè la Kora pugui beure.

Em quedo mirant el sostre esquerdat i amb taques de fongs. Penso en el bosc, en la nostra vida lluny de tothom. Potser allà no seré un monstre, potser seré només una noia que viu una vida normal.

—Demà marxarem —li dic—. Cap al bosc.

Pel matí, la Kora surt per la finestra i jo surto de l'habitació per tornar les claus a recepció.

Seguim caminant durant un parell de dies parant a descansar a hostals i pensions, alimentant-nos de menjar barat i precuinat de supermercats. Cada vegada em pesa menys el cos, com si a mesura que ens allunyem de la ciutat també deixés enrere una part del monstre que era abans.

A poc a poc, ens allunyem més de la ciutat, cada vegada estem més tranquiles, ja no sentim el soroll dels cotxes ni de la gent de ciutat, ara només se senten els nostres passos.

Quan finalment entrem al bosc, noto alguna cosa diferent. L'aire és més fresc, més net. La llum entra entre els arbres. Ningú ens mira aquí. Ningú jutja. Ningú s'atura en veure'm.

Ens endinsem fins trobar una petita clariana amb un rierol. L'aigua corre tranquil·la, i la Kora s'hi acosta immediatament per beure. Jo m'assec a la vora, em trec les

sabates i deixo que les puntes dels peus toquin l'aigua freda del riu. Per primera vegada en molt temps, no sento por, em sento lliure.

Passen els dies. Aprenem a viure amb poc. He après a fer foc, he trobat maneres de buscar menjar, de protegir-nos. La Kora caça de vegades, però mai s'allunya gaire.

A la nit, estirada sobre el terra, miro el cel a través de les branques. Ja no penso tant en el que vaig ser, ni en el que em van fer. Aquí, el meu cos no és una cosa estranya, no són parts d'altres cossos. És només meu.

Però hi ha moments en què els records em venen al cap. Quan veig el reflex de la meva pell a l'aigua, amb les cicatrius, amb els tons diferents cosits com peces d'un trencaclosques. Llavors recordo que vaig ser creada, que no vaig néixer. Que algú em va construir, sense saber si volia existir.

No sóc un monstre perquè el meu cos sigui diferent. Sóc un monstre només en els ulls d'aquells que no entenen. Com aquella criatura de les històries antigues, feta de fragments, que no és acceptada pel món, que és jutjada abans de tenir l'oportunitat de saber la seva història.

Però hi ha una diferència.

Aquella criatura buscava ser acceptada, jo no. Jo he trobat el meu lloc. La Kora s'acosta i recolza el cap sobre les meves cames. Li acaricio el llom lentament. Ella no veu cicatrius. No veu diferències. Només em veu a mi.

Somric contenta.

- No som monstres - Li dic en veu baixa

El vent mou les fulles, com si el bosc mateix respongués.

I per primera vegada m'ho crec.